

MEDITACIÓ

EN LA MORT D'UN AMIC

El millor dels meus amics d'abans de la guerra va ésser, certament, en Ramón Ferrer i Montplet. El seu taranná d'home bó, delicadament sornaguer i extremadament correcte, va convertir-lo en peça essencial del grup que, amb en Josep Freixas, en Met Gisbert i jo, formavem el cercle d'amistat més ben avingut de la Vila: cap dels quatre sabia ballar i, com que sols en Met era un boníssim futbolista, els altres tres acudíem assiduament al partit de cada diumenge, disposats a considerar mèrit comú cada bona jugada que l'amic hi fèia. Quan en Freixas va marxar d'Arbúcies, en Món, en Met i jo vam integrar-nos al grup de jovent que fèia teatre al Centre Catòlic, per a passar, més tard, a la Penya Lluscos, a la directiva de la qual tots tres vam tenir-hi càrrec actiu.

En Món era, literàriament, un filó inacabable i, literalment, un activista consumat. Sempre el trobaves a punt i no hi havia iniciativa que es trunqués per la seva falta de col.laboració, car, si bé baixet d'estatura, formava tothora a primera línia com un gegant enardit. I era, sobre tot, un perfecte amic i un humorista conseqüent. Que Déu l'hagi perdonat.

Ara, una mica a distancia, els fets d'avui em retornen quasi al viu la memòria de les coses passades: d'aquella colla que vam fundar i fer viure el "Baix Montseny" durant més de cinc anys, només resto jo. L'ordre cronològic de la desfilada s'ha anat produint, inexorable: Mossén Ramón Pagés, en Jaume Closa, Mossén Lluís G. Pons, n' Eusebi Aregall i Pujals, en Josep Graells i Tort, en Lluís Torres i Pla... i, ultimament, en Ramón Ferrer i Montplet. Com que no puc pas quedar-me per llevar, jo seré, per tant, el darrer cagalló de la tira; el compendi agrisat d'una gent de bona fe que va treballar amb molta pena i poca glòria, tal com sol succeir a la majoria dels arbuciençs que intenten remoure una mica l'ensopiment de la Vila.

La mort recentíssima de l'amic m'obliga a fer un íntim examen de consciencia, la contrició del qual bé podria ésser la revisió de l'aïllament voluntari on m'he reclós després dels meus trenta anys de viure fora d'Arbúcies. Tanmateix, el temps que no passa en va, aigualeix a distancia els favors i els ressentiments, i penso que ja és hora de qué, si no puc agrair els primers perquè no van produir-se, consideri liquidats els segons, que van ésser feixucs i abundosos.

I atribuir-ne el mèrit, al traspás de l'amic que, si ha tingut la importancia de desfer el gran interrogant de la seva vida, em doni el consol de l'oblid, que vindrà ésser, al capdavall, l'inici de la darrera esperança.

RAFAEL VILÀ I BARNILS